

”ETT VÄLGÖRANDE KRIG”?

Av jur. kand. BERTIL HÄGGMAN

Bertil Häggman är en av HUF:s och Konservativa Studentförbundets mest framstående utrikespolitiska kännare och debattörer. Han har redan hunnit göra sig ett aktat namn som en av dem som främst tagit på sig den otacksamma bördan att engagera den svenska ungdomen för de västerländska värderingarna i kampen mot den vänsterradikala hetsen. Han är bl. a. en av initiativtagarna till ”Kommittén för ett fritt Asien”, som med framgång på fältet motarbetar den prokommunistiska aktiviteten i Vietnamfrågan.

krävs av ett socialistparti?” vid SKP:s rikskonferens. Nu tillhör visserligen Lundkvist den extremt aktivistiska falangen inom SKP, men hans beteckning av Vietnamkriget som ”välgörande” är säkert representativ för vad man på vänster-radikalt håll anser kriget vara. Förgäves har man under hela efterkrigstiden på den kanten letat efter någonting att hänga upp sin hätska antivästliga propaganda på. Nu har man äntligen funnit det man letat efter: det, som man tycker, bevis för västlig ”imperialism och kolonialism” vilket skall bli utgångspunkten för en allt mer hatisk kampanj mot Västerlandet, ”alla krigs ondskefulla motor”.

För många människor ter sig säkert kriget i Vietnam i sin tekniska fulländning som grymt och vedervärdigt, ett den västerländska tekniska fulländningens krig mot ett fattigt folk, som den vänsterradikala frasen lyder. Nordvietnam blir det tappra, fattiga lilla landet, en David, som kämpar mot de tekniskt välutrustade allierade, en Goliath.

För organisatörerna, för yrkesdemonstranterna, för Artur Lundkvist blir emellertid kriget något

Som ”ett välgörande krig” betecknar författaren Artur Lundkvist kriget i Vietnam i maj 1966 vid ett estradsamtal över ämnet ”Vad

positivt, "välgörande", hur svårt det än är för oss att förstå att det verkligen finns människor, som hyllar kriget.

För dem är landet och folket i Vietnam ointressant och enbart ett medel i den breitt upplagda kampanjen mot Väst, mot västerländska värderingar. Litet längre fram skall jag försöka att som hastigast belysa den teknik man använder.

Först bör emellertid i korthet registreras de organisationer som i Sverige är aktiva i stödet av guerrillan i Sydvietnam.*

Mest aggressiv och högröstad är den klart kineskommunistiska "Arbetsgruppen för FNL". Ledande organisatörer är med. stud. *Sköld Peter Matthis* och f. d. metodistpastorn *Hjalmar Montelius* samt den från Holland inflyttade indonesiern *Joy Benigh*. Lokalkommittéer finns i ett tiotal städer över hela landet och koordinator tycks vara den "marxistiske revolutionären", civilingenjören *Kurt Lundgren*. Bland medlemmarna finns en stor grupp clartéister, men man har gjort stora inbrytningar inom SSU, framför allt i stockholmsdistriktet.

Man utger en "Vietnambulletin", som är fylld av direktöversatt propagandamaterial från Nordvietnam och material från vänsterradikala amerikanska organisationer.

* Denna betecknar sig som FNL (Nationella befrielsefronten) för att gesken av "folkfront". Samtliga ickekommunistiska bedömare är emellertid överens om att "fronten" ledes och dirigeras av kommunister.

Ett flertal moment i gruppens arbete är kända rekvisita hos antidemokratiska organisationer: bokbål, flaggskändningar, olagliga demonstrationer, vars syfte bl. a. är att provocera till vad man senare kallar "polisbrutalitet", samt mötesstörningar.

Maoister

Maoistiska medlemmar i organisationen gör ingen som helst hemlighet av att man tror på våldsrevolutioner och "folkets demokratiska diktatur".

"Svenska Clartéförbundet", anrik f. d. socialistisk studentorganisation, har en längre tid varit i fast revolutionärt marxistiskt-leninistiskt grepp och har en klart antidemokratisk linje.

Förbundet intar en närmast paranoid anti-amerikansk hållning. "Den amerikanska" imperialismen "ligger bakom" de flesta politiska förändringar i världen, som går kommunismen mot. Mest kända "vietniker" i Clarté är *Åsa Hallström*, *Gösta Ågren* och *Gunnar Bylin*.

"Svenska Kvinnors Vänsterförbund", SKP:s kvinnoförbund, är anslutet till en av de mest aktiva internationella kommunistiska frontorganisationerna, "Womens' International Democratic Federation" (WIDF) med säte i Östberlin, alldeles bakom muren med adress Unter den Linden 13.

SKV anordnade under hösten 1966 en barnkonferens, som påpass-

ligt länkades in i vietnamaktiviteten. Organisationen understödes av den "neutralt analyserande" "Studiegruppen Unga Filosofer", som stöder FNL. Ledande organisatörer är lektor *Eva Palmaer* och sekreterare *Valborg Svensson*.

"*Demokratisk Ungdom*" (DU), SKP:s ungdomsorganisation, har en omfattande aktivitet för stöd åt FNL. DU är medlem i den internationella kommunistiska frontorganisationen "World Federation of Democratic Youth" (WFDY) med högkvarter i Prag.

Kommunistungdomarna organiserade i december 1966 en "teach-in", varvid man gav den s. k. internationella krigsförbrytartribunalen mot president Johnson en plattform. Mera om denna längre fram.

"*Forum Vänster*", en blandad kommunistisk och socialdemokratisk organisation, som tillkommit för att slå en brygga mellan SKP och SAP, stöder också den s. k. befrielsefronten.

Pacifisterna blir våldsdyrkare

Förvånansvärt nog har ett flertal pacifistiska organisationer engagerat sig på det våldsrevolutionära och ytterst militanta FNL:s sida. Under den senaste tiden har inom flera av dessa organisationer höjts röster för aktivt stöd åt kommunistiska våldsrevolutioner, en intressant företeelse, som är värd ett ingående studium.

Det aktivaste FNL-stödet finns inom "*Kampanjen mot atomva-*

pen", vars verksamhet fört en tydande tillvaro och därför nu länkats in på Vietnamfrågan, samt "*Svenska Freds- och Skiljedomsföreningen*".

"*Världsmedborgarrörelsen*" har i sina led en av de ledande flaggbrännarna, läraren *Tord Lundgren*, och man har givit öppet stöd åt FNL, något som förmodligen förvånat många. Mycket av den vänsterradikala aktiviteten i Vietnamfrågan kommer förmodligen den närmaste tiden att inriktas på den s. k. "International War Crimes Tribunal", som förberedes av den 94-årige engelske filosofen Bertrand Russells "Peace Foundation". Den drivande kraften bakom spektaklet är amerikanen *Ralph Schoenman*, Russells sekreterare. Denne har gjort flera resor till Nordvietnam och konfererat med de kommunistiska ledarna om tribunalen. Schoenman betecknar sig själv som "revolutionär socialist" och den amerikanska regeringen som "en grupp män som ständigt handlar mot det amerikanska folkets och den amerikanska nationens intressen".

Den anti-amerikanska hetsen från de vänsterradikala grupperna har gjort att vietnamproblemet kommit att bli ett för eller mot USA och inte ett: representerar verkligen guerillan i Sydvietnam som en äkta "nationell befrielse-rörelse" befolkningen i den södra zonen av det delade Vietnam. Mycket talar för att "fronten"

knappast har mer än mellan 10—20 % av befolkningen bakom sig. Man har helt misslyckats i sina försök att få fram ett representativt ledargarnityr av kända sydvietnameser. Sydvietnam har ingen Ben Bella, ingen Nasser eller Castro. Att tysta ner detta faktum och inrikta intresset helt på kritik av USA är ett av de centrala knepet i den vänsterradikala anti-västkampanjen.

De mest radikala grupperna går t. o. m. så långt att man öppet försöker förhindra "olämplig" information om Vietnam.

Clarté organiserade tillsammans med "Arbetsgruppen för FNL" den 29 november 1966 en mötesstörning efter klassiskt kommunistiskt mönster. Talare vid mötet skulle ha varit medlemmen av Sydvietnams nationella direktorat, socialdemokraten dr Tran Van An. Han kom aldrig till tals, något som Clartés Stockholmssektion betecknar som "en seger för Vietnamrörelsen": "Detta faktum att representanten för en veritabel mördarregim i Vietnam p. g. a. den starka oppositionen tvingas lämna Sverige utan att någonstans ha *vågat* (förf. kursivering) uppträda offentligt måste betraktas som ett stort framsteg för vietnamrörelsen här i landet."

Mot fritt åsiktsutbyte

Något fritt utbyte av synpunkter på vietnamkonflikten och information om situationen i Vietnam behövs inte: "Men vi måste komma

ihåg att åsikter inte bara har ett akademiskt intresse av att framföras på en debatt, utan att de också står för något i verkligheten. Och vad representanterna för Cao Kys quislingregering står för i verkligheten vet vi (även om man inte låter dem komma till tals? förf. anm.) och deras argument kan vi lätt vederlägga."

Jämsides med försöken att skapa förvirring i informationen om Vietnam går teorier om "västindoktrinering" och beskyllningar mot alla som inte delar vänsterradikalernas syn på vietnamkonflikten för att vara "fascister", "reaktionärer", "rashetsare" m. m.

Samtidigt som debatten om det "välgörande kriget" går vidare i Sverige nås vi då och då av informationer från Sydvietnam, som på ett talande sätt demonstrerar vad det är för system och vilka politiska metoder "befrielseörelsen" i Vietnam står för.

I början av december mördades medlemmen av Sydvietnams konstituerande församling, Tran Van Van, av en av "befrielsefronten" utsänd mördare på öppen gata i Saigon.

"Ceylon Daily News" kommenterade den 9 december 1966 mordet i en ledare: "Gårdagens nyhet om hur en vietnamesisk parlamentariker brutalt mördades i det centrala Saigon sätter åter strålkastaren på det medvetna försöket att använda anarkistiska metoder för att upprätthålla spänningen i det landet . . .

Herr Van Van's ställning i den vietnamesiska politiken är också viktig. Han var en parlamentariker, en medlem av den nyligen valda nationalförsamlingen och förmodligen en man som trodde på sitt lands rätt till demokratisk frihet... Det tycks därför att hans åsikter och handlingar torde ge motiv för att kalla honom en "liberal". Men varför mördades han? De insatta svarar förmodligen: just därför att han var en liberal. Det är ett klart och entydigt faktum att liberalism och överhuvudtaget alla idéer som på något sätt liknar demokratiska

ideal fullständigt avvisas av de kommunistiska aktivisterna i det härjade landet...

Ända sedan misstaget Diem har den amerikanska administrationen utövat allt möjligt inflytande för att liberalisera och demokratisera Sydvietnam. Den pågående processen är med säkerhet ett steg mot stabilitet i Sydvietnam — och *stabilitet är just vad de kommunistiska elementen motsätter sig med all kraft och till vilka kostnader som helst, något som mordet på Tran Van Van entydigt visar*" (förf. kursivering).

Köp Solstickan